

De Kapotte Koekoeksklok

Op een regenachtige middag zat Professor Steen gebogen over zijn werktafel. Voor hem lag zijn dierbare oude koekoeksklok, stil en verdrietig. "Vroeger kwam er elk uur een vrolijk vogeltje uit," zuchtte hij. "Maar nu... niets meer."

Saartje Schildpad, Walter de Wijze Uil en Aapje Akos kwamen nieuwsgierig dichterbij. "Misschien kunnen we de klok openmaken," stelde Walter voor. "Dan ontdekken we waarom hij niet meer werkt."

Heel voorzichtig schroefde Professor Steen het houten kastje open. Binnenin ontdekten ze een betoverende wereld: kleine tandwielletjes, haakjes, kettinkjes, en houten hamertjes die ooit de koekoek tot leven brachten.

Saartje keek aandachtig en zei: "Al deze onderdelen horen bij elkaar. Zonder één tandwiel kan het hele systeem niet meer draaien. Het is echt een structuur: delen die samenwerken."

Walter knikte langzaam. "En deze structuur helpt ons om de tijd te structureren. Elk uur, elk halfuur, alles op het juiste moment."

Akos bungelde op een krukje en dacht hardop: "Als een koekoek een eigen klok heeft... waarom dan niet andere dieren ook?"

Hij sprong op. "Wat als er een olifantenklok was? Dan zou er elk uur een trompetterend geluid klinken!"

"Of een muisjesklok," lachte Saartje. "Met hele zachte piepjes die je bijna niet hoort."

Walter dacht even na. "Een olifantenklok zou misschien maar één keer per dag een heel groot geluid maken. En een muisjesklok misschien wel heel vaak, maar heel zacht."

Professor Steen glimlachte breed. "We combineren jullie ideeën! We maken schetsen: welke structuren horen bij welk dier, en hoe zouden die de tijd indelen?"

Ze begonnen te tekenen en bouwen. Akos maakte een gigantische kartonnen slurf voor de olifantenklok. Saartje knutselde piepkleine radartjes voor de muisjesklok. Walter bedacht slimme oplossingen zodat de nieuwe klokken ook echt in een ritme werkten.

Ze ontdekten iets bijzonders:

- Kleine structuren (de tandwielletjes) vormden samen grote structuren (de hele klok).
- Elk onderdeel ondersteunde de ander: als één radartje losliet, werkte het hele systeem niet meer.
- Tijd zelf werd zichtbaar en voelbaar, doordat ze het hadden georganiseerd met geluiden en bewegingen.

Aan het eind van de middag hingen ze hun dierklokken op in de werkplaats van Professor Steen. Elk kwartier klonk er iets: een piepje, een trompetter, een zacht gekwaak.

"Zo is de tijd niet alleen maar iets dat voorbij glijdt," zei Walter tevreden. "Met structuren als deze kunnen we hem vangen, verdelen en zelfs een beetje vieren." Saartje knikte langzaam. "En als we goed luisteren naar de klokken, horen we patronen. Elk geluid op zijn moment."

Professor Steen keek trots naar zijn vrienden. Zijn oude koekoeksklok was misschien stuk, maar ze hadden samen iets veel mooiers gebouwd: een hele nieuwe manier om tijd te beleven.